

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYŰLEKEZETI LAPJA • 2012. SZEPTEMBER XXIII. ÉVFOLYAM 17. SZÁM

„ELVÉSZ A NÉP, MELY TUDOMÁNY NÉLKÜL VALÓ” (HÓS 4,6)

Az iskola a templom előcsarnoka

Az iskola az egyház veteményeskertje; hirdetik a reformátorok. Ahol az evangéliumi hit gyökeret vert az emberek szívében, ott az istenháza előcsarnoka, az iskola nyomban megépült a gyermekek számára. Voltak ugyan a reformáció előtti pópás egyháznak is nagyobb helyeken elszórtan iskolái, de a vallásos nevelés mellett a tudományos és nemzeti nevelés ügyét valójában a reformáció egyháza karolta fel. Míg a pópás egyház iskolái zártak maradtak a nagy néptömegek gyermekei előtt, addig az evangéliumi egyházak iskolái a szegény nép gyermekei számára is megnyíltak.

Az evangéliumi gyülekezetek egymás után építik fel iskolaházaikat. Nem maradt el e nemes versenyben a legkisebb gyülekezet sem. Sőt, ahol templom sincs, iskola ott is épül. Amelyik gyülekezet nem kapott tanítót, vagy nem volt anyagi tehetsége annak tartására, ott a lelkész vette a kezébe a gyermekek oktatását nemcsak vallási, hanem más világi tudományok tekintetében is.

Az evangéliumi egyház régi vezetői világosan látták az egyházi, felekezeti oktatás fontosságát. A tanítók személye nem volt számukra közömbös. Mivel tudták, hogy a tanítás eredménye szoros kapcsolatban van a nevelő személyével, így elsősorban nem tanítót, hanem nevelőt kerestek gyermekek számára. Szigorúan ellenőrizték a tanítók gondolkozását, erkölcsi életét. Nem akarták, hogy azok rossz példáját a gyermekek is kövessék. Azért mihamarabb észrevették a tanítóknak ilyeneken tekintetben való fogyatékosságát, azonnal felfüggesztették és menesztették állásukból. Saját gyermekeik nevelésére más felekezethez tartozó egyént nem alkalmaztak, mert tudták, hogy annak felekezeti hovatartozandósága – ha nem is a tanításában – a nevelésben nem vetkőzhető le. Mert amelyik tanító úgy tanít, hogy benső meggyőződése nem izzik át a mondanivalóján, az eredménytelen, halott tanítás. Egy idegen vallású tanító nevelése vagy eredménytelen, vagy pedig egyenesen káros hitfelekezeti szempontból. Ezt a reformáció és az utána következő századokban nagyon világosan látták őseink, éppen ezért minden áldozatot meghoztak hitvallásos iskoláik érdekében.

A múlt század végén, éppen akkor, amikor anyagi tekintetben református egyházunk híveinek sem nyíltott szájá panaszra, valami

Kovács Lajos Emil: A Híd utca, Nagybánya

démonikus erő elvakította a hívek szeméit a hitvallásos, felekezeti oktatást illetően. A leggazdagabb és legnagyobb gyülekezetek, hogy szabaduljanak attól a kevés tehertől is, amit felekezeti iskoláik érdekében az őseik olyan szívesen adtak, egymással versenyezve adják át iskoláikat az állam kezébe. Ennek meglelt a szörnyű eredménye. A templomok mindjobban üresednek, az erkölcsi élet egyre süllyed. Lehet, hogy a tanítás milyenségét és mennyiségét illetően tapasztalható bizonyos fejlődés, de vallási és erkölcsi tekintetben óriási a visszaesés. Feltesszük a kérdést: Vajon a néhány forintnyi egyházi adótól való megszabadulás arányban van-e ezzel a veszteséggel? A színtiszta református politikai községek szívesebben építenek állami iskolákat a község költségén, semhogy az egyházak vezetőinek figyelmztetésére, az egyházak háta mögé álla-

SASS KÁLMÁN, 1939

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

Szívvvel és lélekkel

Mi, a Kárpát-medence magyar református középiskoláinak küldöttei – igazgatók, tanárok, lelkipásztorok, diákok – 2012. július 8-11. között, tizenhetedik alkalommal találkoztunk, ezúttal Felvidéken, a Barsi Egyházmegye területén, a Lévai Református Egyházközség által fenntartott Czeglédi Péter Református Gimnázium vendégeiként.

A 23 magyarországi, 6 erdélyi, 3 partiumi, 3 kárpátaljai, 2 felvidéki intézmény és 5 református tanügyirányítás, illetve pedagógiai szakmai szolgáltató szervezet küldöttei testvéri közösségben lehetünk együtt, és a találkozó jelmondatának – „Szívvvel és lélekkel” – szellemében oszthatjuk meg tapasztalatainkat, tájékozathatjuk egymást az országainkban folyó magyar református középiskolai oktatás helyzetéről, eredményeiről, gondjairól.

1. Isten iránti hálával állapítjuk meg, hogy a Magyar Református Egyház szervezeti keretei között tovább erősödött a Kárpát-medencei magyar református iskolarendszer. Az új együttműködési formák közül kiemeljük a Kárpát-medencei Református Oktatási Alap 2011. évi gyűjtését, amely összesen 26 millió Ft-tal támogatta református óvodák indítását és nehéz helyzetben lévő intézmények megmaradását. (...)

2. Örömmel láttuk, hogy a magyarországi nemzeti köznevelési törvény elismeri, megerősíti és támogatandónak tekinti intézményeink értékalapú nevelőmunkáját. (...)

3. Aggodalommal figyeltünk fel a határon kívüli református intézmények beszámolóiban néhány nagyon súlyos, fenyegető fejleményre.

a. A kárpátaljai református liceumok egyre inkább ellehetetlenülnek. Finanszírozásuk a következő tanévső félévében nem megoldott, az új osztályok felvétele veszélyben van. A helyzetet csak egy azonnali és határozott magyar állami beavatkozás kezelheti.

b. Meggyőződésünk, hogy a nyelvi határon, vagy szóránnyhelyzetben működő magyar oktatási intézmények nemzetmegtartó erővel bírnak, a helyi megmaradás utolsó lehetőségei. Szükségesnek látjuk a magyar tannyelvű oktatás szülőföldön történő támogatási rendszerének hosszú távú újratervezését, megerősítését.

c. Méltatlannak tartjuk, hogy a zilahi és a kolozsvári református kollégiumok még eredményesebb nevelőmunkáját az épületek helyzetének késleltetett rendezése továbbra is nehezíti.

4. Cselekvésre ösztönöz bennünket az, hogy a Sepsiszentgyörgyi Református Kollé-

FOLYTATÁSA A 7. OLDALON

Hiszem és vallom /2. Missziói hangsúlyok /4. Nyári élmények /5-6.

„Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” 1Kor 3,11

István királyunkat elsősorban azért ünnepe-
ljük, mert ő volt országunk alapítója és
építője. Mint bölcs építő, elsősorban szilárd
alapot gondoskodott. Ez a szilárd alap az
igaz hit volt, amit az egyház, a sziklára épít-
ett üdvösség-ház hirdetett, terjesztett. Ma
is ott van egyház, ahol Krisztus maga az
alap, a vele való közösség a kőszikla, Isten
csak azt az életet, közösséget tartja meg a
viharok ellenére is, csak akkor engedi meg
az újjáépítést, ahol az alap maga Krisztus és
csak egyedül Krisztus.

New York a felhőkarcolók városa. Mivel
a telkek ára igen magas volt, nem szélteben
építkeztek, hanem föl a magasba. El lehet
gondolni, milyen erős alapra volt szükség,
hogy a rá épített óriások szilárdan álljanak.
Ha az alap nem biztos, akkor a föléje emelt
épület egy szép napon összeomlik s
nemcsak maga pusztul el összes lakójával
együtt, hanem összedönti a körülötte álló
házakat is. Izraelben addig kellett a mélybe
ásni, míg csak szilárd sziklára nem találtak.
Pontosan így vagyunk azzal a hatalmas
épülettel is, amit egyháznak hívunk és amit
a történelem viharai folyton támadtak.
Ennek is elsősorban szilárd és megdönt-
hetetlen alapra kellett épülnie. És mi ez az
alap? Pál apostol mondja: Jézus Krisztus
(1Kor 3,11).

Miért hiszem, hogy tagja vagyok az
egyháznak? Mert hiszek Jézus Krisztusban.
Nem könnyű dolog ez! Az épület alapja se-
hol sem látható csupán az épület, ami fölé-

A LÉLEK CSENDJE

Hinni, rendületlenül

be épült. Az egyházban ez az emberi elem,
mely magán viseli az ember életének árnyé-
kait is. Az egyház benne áll az időben, az
idő pedig rongál, koptat és öregít. Mennyi
egyoldalúság és előítélet, mennyi kicsinyes-
ség és maradiság található benne. Mindezt
látjuk mi is, szenvedjük mi is, de nem bot-
ránkozunk meg rajta, mert közben fülünk-
ben cseng Krisztus szava: Boldogok, akik
nem látnak és hisznek.

Hogyan tudjuk mégis szeretni azt, ami-
nek ennyi hibáját látjuk? Erre Pál apostol is
válaszol: Krisztus szerette egyházát. (Ef 5,25)
Ha pedig Krisztus szerette, akkor nekünk is
szeretnünk kell. Szeretnünk kell az egyhá-
zat, mert lelkünk édesanyja, anyánkat pe-
dig hibáival együtt szeretjük. Az egyház a
maga hibáival együtt mégis felvállal olyan
dolgokat, amit más nem, pl. leprásokat ápol

Gy. Szabó Béla alkotása

betegeket, kórházat épít, öregeket gyámolít,
börtönben vigasztal, árvákat fölkarol, árva-
házat hoz létre. Mindig úgy érzi magát,
mintha hívná őt valaki valahol, és neki segí-
teni, adni kell. A nagy művészeknek méltó
feleségük akadt, azok gondozták tovább el-
hunyt férjük művét. Ezt látjuk Wagner,
Bartók és Kodály özvegyénél is. Ezt teszi az
egyház is Krisztus evangéliumával, őrzi,
ápolja, hirdeti. Mindig újra nyomja a
Bibliát, mindig küldi hirdetőit. A hitet kí-
vánjuk és az örök életet kapjuk. Ezért sze-
retjük egyházunkat, s az iránta való szerete-
tünk nem más, mint az egymáshoz való
tartozásunk boldog tudata.

Meg kell tanulnunk István királyunktól:
hinni az egyház Urában olyan rendületle-
nül, ahogy ő hitt benne, szeretni az egyhá-
zat olyan lelkesen, ahogy ő szerette és szol-
gálni az egyházat olyan tevékenyen, ahogy
ő szolgálta és építette. Körülötte is pogány
volt a világ, de ettől nem csüggedt el, nem
vetette meg, nem vonult ki belőle, hanem
benne hordozta a Krisztushoz tartozást, őt
is félre akarták állítani, de ez nem szegte
kedvét, ő sem érte meg munkája gyümöl-
csét, de ez nem fékezte lendületét. Mindaz
aki volt, amit tett István királyunk azért mar-
adt emlékezetes, iránymutató, mert az éle-
tének, a szívének alapja a Krisztussal való
életközösség maradt halála napjáig.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

HISZEM ÉS VALLOM

Ó, ember, mi van az újemberrel?

A *Heidelbergi Káté 88. kérdése* (Hány részből
áll az igazi bűnbánat, vagyis az ember meg-
térése? Kettőből: az ó ember megökléséből és
az új ember megelevenítéséből.) kapcsán olvas-
gattam nemrég és kezembe került Csia
Lajos egyik írása, amit eképp indít: „Egy
időben divatba jöttek olyan levelezőlapok
és olvasókérdések, amelyekben Krisztus neve
alatt ez a szó, „én” egy kereszttel át volt
húzva. Úgy értelmezték sokan ezt a jelké-
pet, hogy többé nem szabad akarniok, kí-
válniok, okoskodniok, hanem életük ve-
zetését át kell adniok Krisztusnak, hogy Ő
akarjon, kívánjon, okoskodjék helyettük,
mint ahogy Pál apostol mondotta: „Nem én
élek többé, hanem Krisztus él bennem!”.

Bár a kezdeményezést jónak tartottam,
mégis gondolkodni kezdtem azon, hogy
ennyire egyszerű lehet-e megváltoztatni
bárki életét és valóban a jó irányba terelni. A
válasz teljesen logikus: ez nem így műkö-
dik! Nem elég valaki szembe előtt a NEM-et
tartani, ha az nem tud olvasni. Hiába való

egy tiltó táblát pirosra festeni, ha a rátekintő
szem szintéziszt.

Ugyanígy a keresztyén szívvel is, aki
nem látja a rosszat, nem fogja fel tette súlyát
és nem hallja a hívó szót. Minden csak az
akaratan múlik! Aki ösztönösen elutasít
mindent, azt nem lehet kényszerrel sem
rávenni a változásra. De ha egyszer rászánja
maga, hogy ne ésszel gondolkozzon, ha-
nem szívvel érezzen, akkor minden koráb-
ban felépített tűzfal le tud omlani és helyet-
te nyitott, napos térben látni és hallani a
változás lehetőségét. Mi több, a lehetőséget
választani és élni vele. Élni Krisztussal; és
úgy táplálkozni, hogy az új ember ne csak
megszülessen, hanem felnőjön is.

Gyakran találkoztam csalóka felkiáltá-
sokkal: „Új ember vagyok!” – lobogtatták a
címkét, de ösztönén szólva szavaikon és
viselkedésükön sokszor semmi ilyesmi nem
látszott. Ahogy egy keresztyén blogger írja
a témában: „a megfeszített óember képe he-
lyett jobban illik rájuk, hogy ideiglenes

fegyverszünetet kötöttek régi természetük-
kel. A felszín alatt azonban látens módon
dolgoznak bennük a régi ösztönök és be-
idegződések, és csak idő kérdése, hogy régi
énjük mikor tör elő a sötétből”.

A téma záróakkordjaként Moldován
Norbert blogjában megjelentre hivatkoz-
nék: „Ma úgy látom, hogy az óember és az
újember között szoros kapcsolat van. Óem-
ber nélkül nincs újember, mert az óember
hordozza a személyiségjegyeimet és a
legalapját annak, aki vagyok. Az újember
tanulás eredménye. Tanultam az egyhá-
zban, és tanultam a kapcsolataim által. Az
újemberre egy fejlődés állomásain bukkan-
hatok rá. Nem változnak meg a vágyaim, és
nem biztos, hogy megváltoznak a céljaim -
új célokat viszont tűzhetnek ki. Az, hogy
merre alakítom az újemberem én döntöm
el. Azt is, hogy mikor kérek tanácsot Jé-
zustól az alakításban. A felelősség azonban
teljesen az enyém. Aki vagyok ma az abból
lett, aki voltam megtérésem előtt. A kettőt
én nem tudom elválasztani, és nem is aka-
rom.” (reggelizo.blogspot.com)

ORBÁN LEVENTE

JUBILEUMI ÜNNEPSÉG SZILÁGYBALLÁN

Az eddig megtett út

Köszönetmondás a szolgálatért

Ritka eseményre került sor június 17-én, vasárnap délután a Szilágyballai Református Egyházközségben. A gyülekezet hálaadó istentisztelet keretében ünnepelte **Boros Árpád** lelképásztor helybéli szolgálatának 20 éves évfordulóját. Hálával tartozunk a Mennyei Atyának, aki lelképásztorunkat 10 éves tasnádszarvadi szolgálata után, 1992-ben Szilágyballára hívta, és azóta rajta keresztül szól a ballaiakhoz. Irántunk való hűsége és kegyelme mutatkozik meg abban, hogy ennyi időn keresztül nem hagyta pásztor nélkül az Ő nyáját.

Az Igét **Kánya Zsolt Attila** lecsméri lelképásztor hirdette, a 2Móz 33,12-17 alapján. Izráel pusztai vándorlása során Mózes vezette a népet, őt pedig Isten vezette. Az elmúlt húsz év alatt a szilágyballai gyülekezetet **Boros Árpád** lelképásztor vezette, miközben őt a Mindenható Atya igazgatta Igéje és Szentlelke által.

Az igehirdetést követően **Kocsis Ella** diakónus mondott köszönetet a gyülekezet nevében a tiszteletes úrnak a fáradozásért, amelyről a gyülekezet építése mellett a megújult templom és imaterem, az új gyülekezeti ház, a világháborúban elhunyt hősök emlékére állított emlékmű, és sok más egyéb beszél. De ugyanúgy köszönet illeti a hűséget és a kitartást is, amely a nehézségek ellenére sem lankadt. A további szolgálatra buzdítva, erőt és Isten áldását kívánva arra az ígéretre emlékeztünk, amely a Jel 2,10-ben áll: „Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját.”

Ezt követően a lelképásztor tekintett vissza az eddig megtett útra, saját és a szilágyballai gyülekezetben munkálkodó elődeinek szolgálati éveire. Visszaemlékezett arra az időszakra is, amikor Isten elhívta őt és családját a ballai gyülekezetbe. Az Ő aka-

ratát látták ebben az elhívásban, és a szolgálathoz szükséges erő és bölcsesség is Tőle jött. Isten akarata előtt meghajló alázattal és készséggel idézte az apostol szavait: „Íme itt vagyok, hogy cselekedjem oh Isten a te akaratodat.” (Zsid 10,7)

A továbbiakban a gyülekezet gyermek- és ifjúsági csoportja tolmácsolt köszöntéseket ének, vers és furulya számokkal. A szavak után a virágokkal való köszöntés következett a gyermekek és az ifjak részéről.

Az ünnepi istentisztelet után a jelen lévő gyülekezeti tagok egy erre az alkalomra készített könyvjelzőt vehettek át a lelképásztor és felesége, **Boros Katalin** részéről. A gyülekezeti házban folytatódott az ünnepség, amelyet a gyülekezet gondnokai és presbitériuma szervezett és bonyolított le, a jelenlegi és az elmúlt húsz év alatt szolgáló gondnokok, presbiterek és feleségeik részvételével. **Máthé Zoltán** és **Bucsi Miklós** jelenlegi gondnokok a gyülekezet vezetősége nevében is köszönetet mondott **Boros Árpádnak** és feleségének, virágok és ajándék kíséretében.

Ezúton is kívánjuk Isten áldását szolgálataira, saját és családja életére egyaránt **Nádudvari Nagy János: Biztató köszöntés** című versét idézve:

„Küldött az Úr, és ide jöttél
szavának engedelmeskedve.
A hit hatalmas pajzsával
És kardjával felfegyverkezve.
Ő áldja meg minden munkádat
gazdagon a Szentlélek által,
e világon a legszentebb tett:
a lélekmentés diadalával.”

Kocsis ELLA diakónus

In memoriam
Szabó Terézia

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltételek nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr...” 2Tim 4,7-8.

Az idézett ige szellemében tanított és szolgált több mint öt évtizeden át Szabó Terézia, áldott emlékü nyugalmazott igazgatótanár, a Szatmárnémeti Református Gimnázium alapító igazgatója.

A tanító, a tanár ezer éve szolgálja a nemzetnek, ahogy azt Vas Gereben írta, a nemzet napszámosa volt mindig, s a napszám, amit a nemzetől kapott, anyagiakban bár kicsiny volt, de erkölcsiekben a legnagyobb. A tanítónak tekintélye volt, hiszen a tudás birtokosa és átadója, megtanította utódainak, a fiataloknak mindazt, amire a közösségnek szüksége volt. Mert a tudás olyan, mint a kovász, meg kell őrizni és át kell adni, mert ha elvész, sokkal nehezebb a semmiből újra megalkotni. Ilyen őrző, a tudás, a hagyományok, keresztény értékek őrzője és újraélesztője volt a tanárnő.

1935-ben született

Kolozsváron református családban. Iskoláit a Tanítóképző Gyakorló Elemi Iskolájában kezdte Kolozsváron, és a Református Leánygimnáziumban folytatta. 1953-ban végzett a Magyar Leánygimnáziumban.

Tanulmányait a Bolyai Egyetemen folytatta, ahol 1957-ben kémia-biológiai szakos tanári oklevelet szerzett.

Tanári pályafutásának kezdeti szakaszában több erdélyi városban is megfordult. Tanított a zilahi Ady Endre Liceumban, a nagybányai 1-es számú Liceumban, a szatmári 2-es számú Liceumban 1960-71 között, majd 1993-ig a mai Kölcsey Ferenc Kollégiumban.

1991-ben egyházunk megbízta a Református Gimnázium újraindításának a megszervezésével. Itt négy évig volt megbízott igazgató. Ez alatt az iskolát sikerült Erdély elismert felekezeti iskolájává fejlesztenie. Kialakította a tanári kart, régi hagyományokat elevenített fel, és újakat teremtett.

Testvériskolai kapcsolatokat kezdeményezett a pápai, a debreceni és a miskolci református gimnáziumokkal. Megalapozta az iskola könyvtárát, melyet 2001-től önzetlenül, karitatív módon működtetett. Alapító tagja volt a Református Gimnázium Alapítványának, valamint a Bánhidi Antal Alapítványnak. Tagja volt a Bolyai Társaságnak és az Apáczai Csere János Baráti Társaságnak.

Jelentőségteljes tevékenysége alapján 2011-ben a Királyhágómelléki Egyházkerület Pro Partium díjjal tüntette ki.

Emléke legyen áldott.

SZILÁGYI ÉVA igazgató

REFORMÁTUS MISSZIÓI HANGSÚLYOK A VÁLSÁGBAN

A krízisben mindig van lehetőség

Az Igazgatótanács gyűléstermében tartott előadásán számos kérdés felmerült a misszióval kapcsolatban

Vajon mindig misszióknak lehet azt nevezni, ami mozog? – ezzel az izgalmas és provokatív kérdéssel indította előadását június 7-én Nagyváradon, a Királyhágómelléki Egyházkerület Igazgatótanácsai hivatalának gyűléstermében **Püski Lajos**, a Debrecen-nagyerdei gyülekezet lelkésze, a Magyar Református Egyház Zsinati Missziói Bizottságának elnöke.

Református missziói irányok és hangsúlyok a válságban címmel tartott értekezését megelőzően **Vinczéné Pálfi Judit** missziói előadótanácsos köszöntötte az előadót és a megjelenteket, köztük missziói lelkészeket és egyházmegyei missziói előadókat. Ezt követően **Csúry István** püspök szolgált nyitóáhitattal.

Az egyházban lévő mozgás

Vajon jó irányba tartunk-e? – jött a következő kérdésfelvetés. Minél nagyobb a rohanás, a szétszórtság, a kapkodás, annál inkább helytálló a kérdés: vajon nem sodródtunk-e el az igazi küldetésünktől?

Az egyházban lévő mozgás még nem feltétlenül jelent Ige szerinti missziót. Világi tekintetben ez akár „rongyrázás” is lehet. Fel kell tennünk hát a kérdést: minden mozgás evangéliumi misszió?

A válság természetrajza kapcsán az előadó rámutatott: minden válság lelki természetű. Ebből erkölcsi, majd gazdasági válság következik. Ha csak a válság gazdasági és politikai vonatkozásaival foglalkozunk, akkor képtelenek vagyunk azt megoldani.

Ezért a válság esetében mindig annak gyökereit keressük meg. Nem az a kérdés, hogy hol, mit és mennyit csináltunk, hanem az, hogy az evangéliummal hány ember találkozott?

A krízisben mindig van lehetőség – hangsúlyozta az előadó. Például: kicsivé

zsugorodott a gyülekezet? Az lehetőséget nyújt mindenkit számon tartani. Kevés a szolgálat? Több idő van az újragondolásra. Tekintélyvesztés következett be? Meg kell tanulnunk a kegyelmet nyertek alázatával szolgálnunk.

A kiscsoport, mint funkció

A kérdés az: gyógyulást akarunk vagy tüneti kezelést? Kinek akarunk tetszeni, engedelmessé válni? A falunak? A névleges reformátusoknak? Azoknak, akik ott vannak a templomban? Csak egy bizonyos gyülekezeti rétegnek, akik a megszokások rabjai és azzal érvelnek: ez itt mindig így volt! Ha azonban elfogadjuk az általuk ránk osztott szerepet, azzal csak a válságot növeljük – emelte ki az előadó.

Nem mindegy, hogy milyen egyházközpont erősítünk az emberekben. Mi az, ami irányt és hangsúlyt kap: a konzerváló, a kiszolgáló, vagy a misszionáló egyház? Ha csupán annyi a célunk, hogy fenntartsuk az egyházat, ne csodálkozzunk rajta, ha annak nincs vonzása, nincs missziós ereje.

A 24 heti kiscsoportot működtető gyülekezet lelkésze rámutatott: a kiscsoport nem cél, hanem eszköz. A kiscsoport funkció és nem frakció.

Ami a jelent illeti: egyházként újra kell gondolnunk a küldetésünket és a gyakorlatunkat. A lélekméntes legyen mindig az első számú feladat. Erre küldöttünk. Persze, sajnos közben vakolnunk is kell, de az csak egy szükséges eszköz. Életeket megváltó evangéliumot csak az egyház hirdethet. Ha nem mi csináljuk, akkor senki sem fogja helyettünk felvállalni – mutatott rá szügesztív erejű, tetszést kiváltó nagyváradi előadásában Püski Lajos.

Elizeus nyomában

Istennek hála, ebben az esztendőben is megtartottuk Érszakácsiban július 16 és 22. között a nyári vakációs bibliahetet gyermekeink számára. Jubileumi, 20. évébe érkezett tájainkon a bibliahetek megtartása, amit egykor a hollandiai KOEN Alapítvány kezdeményezett, a kommunizmus igája alól felszabadult kelet-európai gyermekeknek, így segítve őket a Jó Pásztor által a helyes út, igazság és élet megtalálásához.

Visszaemlékszem, amint 20 évvel ezelőtt magam segítettem a zilahi parókián összegyűlt lelképásztorok és vallásánrok előtt tolmácsolni az Alapítvány két munkatársának előadásait. Bizom benne, hogy az azóta felnőtt nemzedékek élő kövekként épültek be egyházunk közösségébe és maguk is küldik gyermekeiket ezekre az áldott, felemelő, lelkiekben építő alkalmakra.

Ebben az esztendőben Isten Elizeus próféta tettei és csodái által nevelt bennünket. Láthattuk és hallhattuk, amint a próféta megsokasítja a szegény özvegyasszony olaját, aki ezáltal tudja megmenteni gyermekeit a rabszolgasortól és fizeti ki hitelezőjét. Együtt fürdőttünk meg a Jordán vizében a hős, de bélpoklos Nadamánnal, a szíriai seregek fővezérével. Láthattuk, miként támasztja fel Elizeus a sinemi asszony meghalt gyermekét. Vagy, amint a Dótánban lévő próféta mennyei seregekkel védelmezi a választott népet, a rájuk törő ellenséggel szemben.

Elizeus próféta érszakácsi követői

Úgy éreztük, Elizeus próféta közöttünk is csodát tett. Megsokasította gyermekeinket, akik nap-nap után egyre többen vágyakoztak ezekre az alkalmakra. Eljöttek azok a gyermekek is, felekezetre való tekintet nélkül, akik Érszakácsiban töltötték a vakációt nagyszüleiknél. Elizeus próféta megsokasította a bibliahetet segítő szorgos felnőtt szíveket és lelkeket is. Mintegy 65 személy segített, hozták gyermekeinknek az otthon elkészített tízórait, szendvicset, süteményt, üdítőt. A vasárnapi templomi bemutató után ugyancsak szeretetvendégségre vártuk gyermekeinket. Asszonytestvéreink, egyebek mellett négy tortát készítették erre az alkalomra.

Köszönet a gyülekezet minden tagjának, akik örömmel hallgatták gyermekeinket a héten tanultak felől. Szépen csengő énekeikkel betöltötték az egész templomot. Külön köszönet azoknak a tanítónőknek, akik Fülöp Zsófia vallásánrnő vezetésével részt vállaltak ebben a szép és nemes munkában: Ferencz Anghela, Sipos Zsófia, valamint Kincses Amália.

Hurrá, nyaralunk!

Mozgalmas két hetet tudhat maga mögött az Erdőhegy-Kisjenő-i gyermekszereg. Alig-hogy bezárta kapuit az iskola, a gyermekeket máris az egyházközség várta izgalmas programokkal. Menetrendszerűvé vált, hogy a vakáció első hete a gyermekbibliaheti ideje.

Nem volt ez másképp idén sem. Június 25 és július elseje között, átlag 35 gyermek részvételével tartottuk meg a gyermekbibliaheti alkalmakat. A közelmúltban átadott közösségi ház kiváló feltételeket biztosított. A tágas teremben, tanítónők hathatós segítsége mellett Elizeus prófétáról tanultunk, miközben a konyhában szorgos asszonykezek közreműködésével készültek a finomabbnál-finomabb ételek. Nemcsak a gyermekeket érintette meg ez a hét, hanem a szülőket, nagyszülőket is, akik odaadó szeretettel gondoskodtak arról, hogy minden napra jusson az ebéd mellé egy kis finomság, fagyalt, cukorka, nápolyi.

A hatodik nap már kizárólag a kikapcsolódásé volt. Egnapos kirándulás keretében Nagyváradra utaztunk, ahol az Arcadia bábszínház *Paprika Jancsi* című bábelőadását tekinthettük meg. Természetesen egy váradi kirándulást nem lehet megejteni anélkül, hogy Ady Endre személye ne kerülne szóba. Ennek okán ellátogattunk az Ady múzeumba is, ahol XX. századi nagy költőnk életébe, munkásságába nyerhettünk bepillantást. Ezt követően a gyermekvárosban töltöttük el az időt a vonat indulásáig. Jóleső fáradtsággal tagjainkban érkezünk este haza.

Vasárnap ünnepi istentisztelet keretében adtunk számot a héten tanultakról. A 2Kir 4,1-7 versei alapján elhangzott ígéretés az eladósodás és kiszolgáltatott állapot napjainkban is aktuális kérdéseivel foglalkozott, valamint ezen állapotból való szabadulásra kereste a választ. Az ígéretést követően a gyermekek vidám éneke töltötte be a templomot, valamint a maguk egyszerű módján játszották el, szerepekre leosztva a napi történeteket.

A vasárnap délután sokunk számára nem a pihenést jelentette, hanem a csomagolás gondját, hiszen másnap indultunk az évi rendes egyhetes táborozásra, ezúttal a kalotaszegi Sztána településre. Keresve e települést könnyen olyan érzésünk támadhat, mintha lementünk volna a térképről, oly szorosan fogják közre a hegyek. Embert, s még inkább autót próbáló földút vezet a faluba. Pedig nem akármilyen személyiségek fordultak meg benne. Éveken át itt élt az erdélyi irodalom jeles alakja, Kós Károly. Vendégként megfordult itt Dsida Jenő, és amit kevesen tudnak, hogy a *Nem élhetek muzsikaszó nélkül* című híres regényét Möricz Zsigmond, egy itt eltöltött farsangi multság nyomán írta. Az az épület, mely egykor ezen farsangi multságnak adott he-

Az erdőhegy-kisjenői kirándulók a Varjúvár masszív falai alatt

lyet, az évek során tönkrement ugyan, de az egyházközség, Papp Hunor lelkipásztor lelkes munkája nyomán a helyén felépített egy közösségi házat, mely egyben nekünk is szállásul szolgált.

Táborozásunk alatt minden reggel áhítatot tartottunk, melynek alaptémája a következő volt: Te mit vársz Istentől? Bibliai szereplőknek az Úristenhez való viszonyulásuk alapján próbáltuk meg letisztázni, hogy nekünk milyen elvárásaink vannak a Mindenhatóval szemben, és miképpen fogadjuk ajándékait, áldásait?

Egy sztánai kirándulás értelemszerű úticélja a Varjúvár, ami Kós Károly otthonául szolgált. Ő maga tervezte és építette, a magyar irodalom neves egyéniségei fordultak meg itt, és ahonnan a bevonuló orosz katonák dülása után az író Kolozsvárra költözött. A kúria belülről nem látogatható, a környéke viszont sajátos hangulatával

még így is Kós-tól ad abból a termékenyítő erőből, amelyek nyomán a regények születtek. Fájdalom, pár évvel ezelőtt feltörték, és a hideg ellen úgy védekeztek a barbár kezek, hogy a kandallóba a szerző műveiből raktak tüzet.

Egy egnapos túrát jelentett az almási várhoz történő kirándulásunk. Sok gyermek (és felnőtt) nem hitte volna, hogy a láthatár szélén található várromhoz lesz elég erőnk elgyalogolni. Az egykoron benépes rendházak épült kolostor idővel stratégiai jelentőségű várrá nőtte ki magát, melyet ostromolt török, tatár, feldúlt Basta zsoldosserege és amely a XIX. század elejére elveszítette jelentőségét. 1808-ban gróf Vass Sámuel az enyészetnek indult vár köveit udvarház és istálló építéséhez használta fel. Ma már csak egy bástya égnek meredő romjai engedik sejtetni a vár erejét és jelentőségét. Fegyverzet nélkül is elég volt felmászni a 440 méter magasan álló romhoz, hát még annak idején. Istennek hála, az időjárás is kedvezett, mert amíg az ott-honiak majd 40 C fokban olvadtak, addig nekünk alig 33-34 fok jutott. A közel 18 kilométeres út végén, a sztánai dombról visszanezve megállapítottuk: ez jó multság, férfimunka volt. Jöhet a maraton.

Az előző napi túra után már meg sem kottyant az a három és fél kilométer hegyen völgyön át, ami a falutól a sajátos hangulatú állomásig tartott. Vonatra szálltunk és egy egész napot szenteltünk a kincses városnak is. A főtér megtekintése után a botanikus kert volt úticélunk, ahol megcsodálhattuk távoli tájak növényritkaságait is. Estére hazaérve jól esett a Julcsi néni által készített vacsora. Kitöltötte az időt a pedagógus segítők gyermekekkel való foglalkozása, népi játékok, mondókák, dramatikus játékok elsajátítása. Ezúttal is illesse őket köszönet.

Az utolsó esti szalonnasütés és táborűz után sajnálattal állapítottuk meg, hogy milyen hamar elszaladt ez a hét. Vigasztalt azonban az a tudat, hogy a vakációnak még csak az elején vagyunk, mindannyian bírnunk még tervekkel a nyarat illetően, és hol van még a becsengetés?

PAPP JÓZSEF lelkipásztor

„ELVÉSZ A NÉP, MELY...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

nának és hitfelekezeti iskolákat építenének. És mi történik! Az állami iskolák szintiszta református növendékeinek számára is csak elvtelve neveznek ki református vallású tanítót. Azok közt is a legtöbb olyan, hogy a lelkész és a presbitérium folyton azon panaszkodnak, hogy az állami iskolai református tanítókat évek óta nem látják a templomban. Ha pedig nem a gyermekek felekezetehez tartozó a tanító, bizony nem lehet kétség a hitvallásos nevelés milyensége felől.

Hála Istennek, evangéliumi egyházunk hívei újra kezdenek ráeszmélni arra a reformátori igazságra, hogy az iskola a templom előcsarnoka, amit nagy áldozatok árán is igyekeznek fenntartani, gyarapítani a jövődő nemzedékek számára.

„Amilyenek az édesanyák, olyan a jövődő” – megtoldhatjuk ezt azzal, amilyen a gyermekeink nevelése, olyan az egyházunk jövődője.

(Köszönjük Mányi Ilona nagyszalontai testvérünknek a kézirat eljuttatásában nyújtott segítségét. A szerk.)

Június 29-én indult útnak a Nagybánya-óvárosi református kórus, Bak László lelkipásztor kíséretében a XXIII. Szent László-napi kórustalálkozóra, a Kolozs megyei Tordaszentlászlóra.

A rendezvényt megelőzően kórusunk az Aranyos völgyének szorosait, sziklafalait és fontosabb településeit látogatta meg. Első állomásunk Torda volt, a pogácsájáról, pecsenyéjéről és hasadékaról híres város. A hajdani Aranyosszék fővárosa négy középkori templommal büszkélkedik. Történelmi fontosságú a főtéri katolikus templom, ahol 1568-ban hirdették meg a lelkiismereti és vallási türelem törvényét. A Fejedelmek háza (ma Történelmi Múzeum) mellett található a XIV. században épült ótordai gótikus református templom. A szöszéket 1824-ben Csűrös Antal kőfaragó készítette zsigói szürkemárványból. A torony 1912-ben épült, ahol ma egy harang áll a következő felirattal: „Midőn hívó szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.”

Példakép a tordai magyar iskola

A templom mellett található a 2008-ban beindult, Jósika Miklós nevét viselő magyar iskola, ahol első osztálytól tizenkettedikig tanulnak a diákok, és egy külön épületben működő két óvodai csoport. Az iskola igazgatónője, Rus Fodor Dóra büszkén vezetett végig bennünket az épületen, amit elmondása szerint romhalmazból és szemétteléből sikerült életre kelteni. Iskolájuk mottóját Berzsényi Dánieltől kölcsönözték: „Nem sokaság, hanem Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat.” Mi, nagybányai látogatók reménykedünk abban, hogy városunk református iskolája is újra megnyitja majd kapuit.

A sóbánya a város másik fontos nevezetessége, ahol kézi erővel folyt a sókitermelés, és 1992-ben nyílt meg a nagyközönség számára. A bánya olyan, mint egy mesevilág. Mélységes barlangokat, harang és téglalap alakú termeket, régi sókitermelő eszközöket láthattunk, kipróbálhattuk a visszahangterem kivételes akusztikáját, nézegethettük a csodálatos sókristályokat.

A felszínre érve a Tordai-hasadék felé vettük az irányt, ahol az égnek törő sziklák felemelő és elkápráztató látványt nyújtanak. A legenda szerint itt nyílt meg a föld Szent László király előtt.

Következő állomásunk Nagyenyed volt. A híres Bethlen Gábor kollégiumot 1622-ben Apafi Mihály fejedelem rendeletére Gyulafehérvárról Enyedre költöztették, így válik a kollégium hosszú évszázadokon át az erdélyi magyar művelődés egyik szétsugárzó hatású központjává. A főiskola lelkeseket, tanárokat nevel, majd 1842-től beindul a népiskolai tanítóképző intézet is. Itt tanítottak, tanultak magyar elődeink, kiknek nevét a Bagolyvár falán elhelyezett emléktáblák őrzik.

KIRÁNDULÁS ÉS KÓRUSTALÁLKOZÓ

Torda, Enyed, Szentlászló

A nagybánya-óvárosi kirándulók

Számos diákja világhírnévre tett szert (Misztótfalusi Kis Miklós, Körösi Csoma Sándor). A kollégium diákja volt néhai Markó Gábor is, egyházunk és városunk aktív tagja. Mindezekről és a sok-sok küzdelemről Kónya Tibor, a kollégium vallásánára tájékoztatott bennünket. Külön öröm számomra, hogy nekem is e kollégium szelleme nyújtotta azt a maradandó tudást, amely végigkísért pedagógusi pályámon.

A város főterén található a református vártemplom, amely sajnos nagyon rossz állapotban van. Ennek karzatán ültek egykor a Bethlen Kollégium diákjai is. A templom történetét Pópa Tibor, a helyi lelkipásztor ismertette velünk.

Torockó, ahol a nap kétszer kel

Naplemente után érkezünk a Székelykő-Ordaskő tövében meghúzódó kis magyar faluba, Torockóra. „Ahol az emberek egymást meg nem ölik, bosszút nem állnak és csak egyszer szeretnek... ennek a vidéknek van valami hasonlatossága egy holdbéli tájképhez... a világ legboldogabb népe lakik itt. És gyönyörű nép!” - írja Jókai Mór az *Egy az Isten* című kötetében. A jellegzetes zöld ablakú, fehér falú házak nyugalma az itt lakók tiszta lelkületét, egyszerűségét tükrözi. Szeretettel, ízletes vacsorával fogadtak bennünket. Másnap reggel a Székelykő aljából néztünk fel a magas sziklára, ahol pirka-daktor, kakasszóra felkelt a nap, aztán hirtelen eltűnt az 1100 méter magas kő mögött, hogy pár perc múlva újra felkeljen és rávetítse sugarait az ébredő falu népére.

Utunk az Aranyos völgyén vezetett Tordaszentlászlóra, ahol a református templomban a Zsolt 147,1-11 verseit Sikó Piroska lelkipásztornó magyarázta, majd Szőke Zoltán ny. lelkipásztor köszöntötte a résztvevőket, kihangsúlyozva, hogy ez nem ver-

senget, hanem találkozás, egymás dicsérete. A cinteremben, Szent László szobra mellett került sor az ünnepi köszöntőbeszédre, koszorúzásra, Arany János Szent László mondájának az elszavalására, közös éneklésre. Megható mozzanat volt a benevezett kórusok felvonulása a falu utcáján. A művelődési házban a tordaszentlászlói fúvószenekar akkordjaira tizenkilenc kórus lépett színpadra.

Kórusunk Nagy Dali Emese karnagy vezényletével öt darabot mutatott be. Fellépett a koltói kamarakórus, valamint a nagybányai Teleki Magyar Ház énekkara is. Mindkettőt Fülöp Gábor karnagy vezényelte. Mindegyik kórus megállta helyét a színpadon, mindent megtettek azért, hogy emlékezetes legyen a fellépés önmaguk és a közönség számára is.

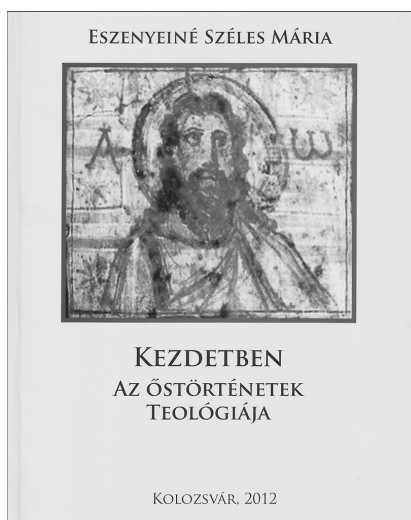
A találkozó befejezésekor Guttmann Mihály, a Romániai Magyar Dalszövetség tiszteletbeli elnöke köszönetét fejezte ki a támogatóknak a nyújtott segítségért, és a felkészítőknak odaadó munkájukért. Elmondta, hogy a rendezvényt emlékeznek a nagy zeneszerzőre, oktatóra, népdalkutatóra, Kodály Zoltánra, akinek idén születésének 130., halálának 45. évfordulóját ünnepeljük. Hangsúlyozta az anyanyelv fontosságát, és kérte, hogy szeressük népdalainkat, tiszteljük magyarságunkat. Csodának nevezte azt, hogy ezen a találkozóon Nagybánya és Koltó is jelen volt, és azt kívánta, hogy ezt az egyiséget továbbra is tartsuk meg.

A felejthetetlen együttlétért, a szervezésért, a csodálatos élményekért meleg köszönetünket fejezzük ki Bak Lászlónak, aki őrző pásztorként vigyázott nyájára. Hálával tartozunk ugyanakkor karnagyunknak, Nagy Dali Emesének is fáradhatatlan munkájáért. Isten áldását kérjük életükre, munkájukra.

OLVASÓLÁMPA

Kezdetben

Július első napjaiban jelent meg Eszenyeiné Dr. Széles Mária nyugalmazott teológiai professzor *Kezdetben* című tanulmánykötete az őstörténetek teológiájáról. A szerző nemcsak protestáns egyházi körökben ismert szakteknit, hanem a nemzetközi teológiai gondolkodás jeles személyisége. Kilencedik könyvét nyújtja át a lelképásztornoknak és mindazoknak, akik az Írást behatóbban óhajtják megismerni. A Kolozsvári Protestáns Teológián évtizedekig az ószövetségi tudományokat oktatta, majd a Sulyok István főiskolán, illetve annak utódján, a Partiumi Keresztény Egyetemen is konzulens professzorként az ószövetségi tudományokat adta elő. Jelen könyvével is segíteni szándékoszik a Szentírás olvasóinak és az evangélium hirdetőinek azzal, hogy elviszi őket a tiszta forráshoz, a Biblia őstörténetéhez, és szakszerű válaszokat ad a bibliai történetek kapcsán felmerült kérdésekre.

A szerző már a bevezetőjében kihangsúlyozza, hogy az őstörténetek nem hipotézisek, feltételezések, hanem tények, amelyeken keresztül Isten az életről szól, és az életre tanítja meg az embert. Ezek a történetek mutatják meg, hogy az életet teremtő kegyelmes Atya az embert nem lézengő, tanácstalan, kóbor lénynek teremtette, hanem az Istentől kapott felelősséggel hivatást és megbíza-

SZÍVEL ÉS LÉLEKKEL

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

gummal kapcsolatos bírósági eljárás az igazságosságot, a romániai és az európai jogelveket egyaránt sérti. Arra kérjük a Kárpát-medencei református oktatási intézményeket, hogy szolidaritásunk és együttérzésünk kifejezéséül október 1-jén valamennyi református iskolában emlékezzünk meg erről, összetartozásunkat a 35. zsoltár közös éneklésével is megerősítve.

tást teljesít. A teremtés, a bűneset, Káin és Ábel, az özönvíz és a Babel tornya történeteit elemzi műfaji szempontból, üdőtörténeti összefüggésbe helyezve azokat, végül pedig átadja azt az üzenetet, melyet a Teremtő küld a mindenkori, mindenütt élő embernek. Az élet alapigazságait megfogalmazó történetek által válik nyilvánvalóvá az az igazság is, hogy szerető Atyánk jelenléte nélkül az ember célját téveszti. Ha elvész az Isten és az ember kapcsolata, kommunikációja, akkor megromlik az élete.

A kortörténeti, vallástörténeti és művelődéstörténeti összefüggésbe állított őstörténeteken kívül megtaláljuk a könyvben az őstörténetek közé ágyazott négy nemzetségi táblázat teológiai elemzését és magyarázatát is (Káin nemzetsége, Ádám nemzetsége a Sét ágán Noéig, A nemzetek eredete, Sém nemzetsége Ábrahámgig). Ki gondolná, hogy Isten még egy névsorban is, még egy családfa-leírásban is alkalmat és lehetőséget talál arra, hogy bemutassa generációk során át megnyilvánuló akarátát, gondviselését és szeretetét. E táblázatok tanúsága szerint, Isten hatalmas erővel és életidővel ajándékozta meg a teremtett embert, hogy teljesítse feladatát a maga életterében. Az életkorok fokozatos csökkenése pedig a bűn fokozatos elterjedésével áll kapcsolatban, állítja a szerző.

A nyolcvanötödik életévében járó teológus professzor, aki ebben az évben kapta meg a Kolozsvári Protestáns Teológia gyémánt diplomáját lelkesítő szolgálata hatvanadik évfordulóján, sok Istentől kapott áldással és tehetséggel írja egymás után tudományos könyveit a magyar teológiai irodalom és a gyakorló lelkészek gazdagítására. További erőt és egészséget kívánnak neki az olvasók!

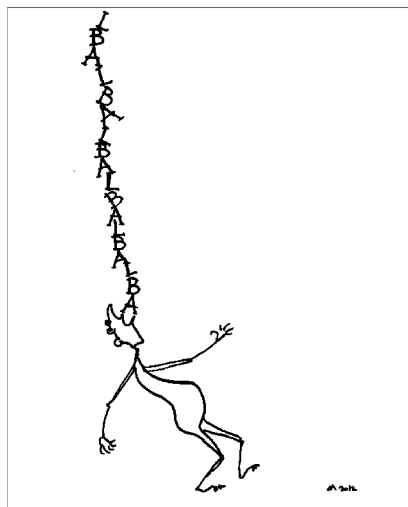
A könyv az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsának kiadásában jelent meg. A nyomtatást a Misztótfalusi Kis Miklós egyházi nyomda végezte. A borítót tervezte és az előszót dr. Adorjáni Zoltán teológiai tanár írta. A Nagyvárad-Olaszi templomban augusztus 12-én délelőtt került sor a könyv ünnepélyes bemutatására, amikor is az igehirdetési szolgálatot Veres-Kovács Attila lelképásztor végezte a könyv motójául is szereplő Zsolt 111,2 alapján: „Nagyok az Úrnak cselekedetei...”, az ünnepi könyvismertetőt pedig dr. Adorjáni Zoltán tartotta a szerző és családja jelenlétében. A könyvet egyházi terjesztésben vásárolhatjuk meg a református könyvesboltban, illetve a lelkesítő hivatalok igénylése alapján, a gyülekezetekben.

VERES-KOVÁCS ATTILA

5. Rendületlenül valljuk, hogy Kárpát-medencei református intézményeink mindenütt a nemzeti oktatásügyrészeként kívánják nevelési szolgálatukat végezni. Hatékony és eredményes működésünk érdekében ragaszkodunk hitvalló értékvilágunkhoz, pedagógiai függetlenségünkhöz és munkatársaink állami befolyástól mentes kiválasztásához. Elvárjuk, hogy az egész térségben észlelhető növekvő állami szerepvállalás a közoktatásban ne vezessen az egyházi oktatás és nevelés hátrányos megkülönböztetéséhez.

Léva, 2012. július 11.

FIRKA

Szózsonglőr

Adorjáni László karikatúrája

TOLLVONÁS

Egyensúly, erőforrás

„Manapság az emberek a szerencse, a protekció, a fontosabb erőforrások vagy a hatalmaságok fele szoktak fordulni. Mielőtt azonban elveszítenénk egyensúlyérzékünket a sok fordulástól, meg kell látnunk Istent” – mondja egyik igehirdetésében, a 138. zsoltár alapján Csúry István püspök.

De vajon látható-e Isten a modern kor ember számára? Meglátja-e Őt, a felsorolt erőforrások között, mellet, azok ellenére? Még mielőtt teljesen elveszítenénk egyensúlyérzékét?

Emlékszem valakire, aki úgy mutatkozott be: XY keresztfia vagyok. Nagyon könnyen kiderül rólunk, igazából kibeen hiszünk. Igazából kitől várjuk sorsunk jobbra fordulását? A hatalmaságtól vagy a Hatalmasságtól?!

Kérdés persze: a keresztfiak (és keresztapák) világában tudunk-e hitelesen az Egyensúlyteremtőről beszélni, ha mi magunk a világ erőforrásaitól hiszünk, reméljük sorsunk jobbra fordulását? Ha a szerencse, a protekció, a hatalmaságok, mint fontosabb erőforrás több imát, imádat kap, mint a látószögünkben kiesett Isten.

Folyamatos döntési, választási helyzetben vagyunk: a fontosabb erőforrást vagy Istent választjuk? S vajon van-e még egyensúlyérzékünk, vagy már rég borult minden?

Kiseb és nagyobb kríziseinket megpróbálhatjuk kitámasztani a fontosabbnak vélt erőforrások által, de ettől nem lesz jobb. Ezek csak támasztékok, eszközök, amelyek egyenetlik az utat a kapcsolati tőkével rendelkező lábai előtt, amelynek végső eredménye a függőség: képtelen lesznek eme fontosabbnak vélt erőforrások nélkül élni. Az egyensúlyvesztés lesz a normális körülmény, míg az istenélvány a régmúlt letűnt emléke marad.

Bárcsak a szüntelen, beteggé tevő fordulás helyett az Isten látását választanánk, kérnénk, keresnénk. Ámen.

FÁBIÁN TIBOR

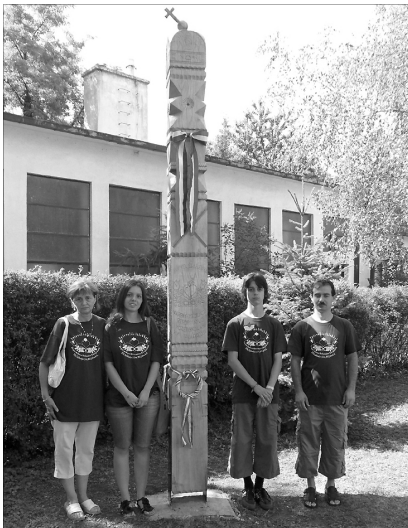
KÖSZÖNETMONDÁS ARDAI ERIKÁNAK. Huszonhárom évi önzetlen, szeretettel végzett szolgálatáért mondunk, munkatársaink és olvasóink nevében is köszönetet Babes Arday Erika főmunkatársunknak, aki július 1-jétől új területen: nagyszalontai kórházlelkészként és a helyi református szeretetotthon lelkészeként szolgál tovább. Ő az egyetlen, aki az eltelt bő két évtizedben mindvégig, folyamatosan jelen volt a lap életében. Ha kellett korrekorként, szerkesztőségi titkárként, szerkesztőként segítette az olvasók ezreihez a lapot. Isten áldását kérjük életére és családjára, valamint új szolgálatára!

FÁBIÁN TIBOR felelős szerkesztő

KÁRPÁT-MEDENCEI REFORMÁTUS KÖZÉPISKOLÁK TALÁLKOZÓJA.

Szívvvel és lélekkel - ez volt az idei Kárpát-medencei Református Középsiskolák találkozójának mottója. Az idén a felvidéki Léván rendezték meg, immár XVII. alkalommal a találkozót. A szatmári református gimnáziumból négy személyt képviselt az iskolát, Vass Mária aligazgató, Ilonczai Zsombor iskolalelkész, valamint két diák, Kovács Aletta és Krakó Attila.

A nyitó istentiszteleten Fazekas László felvidéki püspök hirdetett ígét. Arról beszélt többek között, hogy megnyugtató érzést hoz mindannyiunk számára ez a találkozó, hiszen vagyunk még, és a Kárpát-medencei magyarság egy nemzetet alkot. Ezt követően

A szatmári református gimnáziumot négyen képviselték

Dr. Kluch János iskolaigazgató elmondta: a találkozó fő célja, hogy rámutassunk arra, a reformátusok bárhol is éljenek a világban, összetartoznak, közös a feladatuk. E találkozó célja a kapcsolatépítés, a közös szakmai stratégia és az együttműködés is.

A négy nap során számos élményben volt részünk. Délelőttönként megismerkedhettünk a Kárpát-medencei középsiskolák életével, valamint a felvidéki egyházművészettel és hagyományokkal, előadást hallgathattunk Léva város múltjáról és jelenéről. Délutánonként pedig több csoportra osztva Bars megye településeinek érdekeségeit tekinthettük meg. Alkalmunk volt ellátogatni Hontvarsányba, Kálnaborfőre, a garamszentbenedeki apátságba, Selmezbányára, valamint a malonyai arborétumba is. Este, minden alkalommal érdekes programokat szerveztek számunkra.

Szívvvel és lélekkel - e szavakat vették bele abba a kopjafába, amit a Lévai Református Gimnázium udvarán állítottak fel a találkozó alkalmából. Ezután ünnepi istentiszteletre került sor, ahol Steinbach József, a Dunántúli Egyházkerület püspöke szolgált.

Sok értékes tapasztalattal, gondolattal gazdagodhattunk, testvéri közösségben. Szívvvel és lélekkel - csak így lehet elérni céljainkat, küzdeni a megmaradásért, a növekedésért és gyarapodásért, megtartani hitünket és magyarságunkat.

KOVÁCS ALETTA

KIÉ AZ ÉLETÜNK ÉS KIÉ A SZÍVÜNK? CSENDES NAP HÁTSZEGEN. Július 1-jén több mint 300-an gyűltek össze a hátszegi református templomban, hogy a több éve hagyományosan ezen a napon tartott csendesnapon résztvegyenek. Az ország egész területéről 29 református gyülekezetből jövők számára sem a távolság, sem a nagy meleg nem jelentett akadályt, mindannyian hitükben akartak erősödni.

A szervező házigazda Bódis Miklós lelkipásztor örömmel üdvözölte a jelenlevőket, név szerint is megemlítve a helységeket, ahonnan résztvevők érkeztek. Resicabányáról 19 személy, fiatalok, idősök és a daloskör néhány tagja vett részt a különleges napon.

Visky János, a kolozsvári Bulgária-telepi református egyházközség lelkipásztora az 1Kor 6,20 alapján hirdette Isten ígétét. A bűnös embert egy régi, romos épülethez hasonlította, mellyel senki nem akar kezdeni semmit, mégis Isten megvásárolt bennünket saját Fia árán és tulajdonába akar venni, Szentlelkét küldte nekünk.

A nap során a Győzelem zenekar vezetése az éneklést, a sorra kerülő énekek minde-

nike, mint egy imádság szólt az ajkakon. A Hóvirág daloskör három népdalcsaláddal, a házigazda lelkipásztor lányai pedig énekükkel dicsérték az Urat. Mezei Sándor nagyenyedi rádiós szerkesztő, Molnár Róbert, a magyarországi Kübekháza polgármestere és a román ajkú Cristian Florea, volt ortodox pap, - akit hitre jutása miatt zártak ki egyházából - elmondta azt, hogyan szólította meg őket a Teremtő Isten és hogyan változott életük. Tanulságos volt mindhár-

Több mint 300-an vettek részt a hátszegi csendesnapon. Fotó: Kun László

muk élettörténete és azt sugallta, hogy Isten előtt mindannyian bűnösök vagyunk, bármilyen foglalkozásunk legyen is. A Vele való találkozás után, a Neki való engedelmesség által formálódunk, erősödik hitünk.

A délutáni hőségben üdítően hatott a Nagyváradról érkezett messiáshívő zsidó közösség tagjainak éneklése, zenélése és Nagy Dávid rabbi előadása arról, hogy mibe kerül Krisztus követése. Humoros előadasmódja révén ébren tartotta a figyelmet. Érdekes gondolattal zárta mondanivalóját: valahányszor megvalljuk hitünket és Isten iránti szeretetünket itt a földön, annyszor „kapunk jutalmat” a Mindenhatótól, mely a mennyben egy kincslelődozárta tartalmát gyarapítja. És valljuk meg, akár itt, akár odaát, ki ne szeretne egy értékes kincslelődozárta tulajdonosa lenni?

Sokak által nem ismert, ám annál érdekesebb volt a rachitovai baptista fúvós zenekar fellépése, akik ilyen módon, a zene által is megvallották Krisztushoz tartozásukat. Végül a házigazda lelkipásztor igei szolgálatára zárta a tartalmas napot, aki két kérdéssel bocsátott el: kié az életünk és kié a szívünk? Ha a Krisztusé, akkor hirdessük a keresztről való beszédet, hogy magyar népünk Őhozzá, az Úrhoz forduljon.

MEGYASSZAI JÚLIA